

31990L0618

L 330/44

ОФИЦИАЛЕН ВЕСТНИК НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ

29.11.1990

ДИРЕКТИВА НА СЪВЕТА**от 8 ноември 1990 година****за изменение на Директива 73/239/ЕИО и Директива 88/357/ЕИО относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби за прякото застраховане, с изключение на животозастраховането, особено по отношение застраховането на отговорността, свързана с моторните превозни средства**

(90/618/ЕИО)

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ,

като взе предвид Договора за създаването на Европейската общност, и в частност член 57, параграф 2 и член 66,

като взе предвид предложението на Комисията ⁽¹⁾,

в сътрудничество с Европейския парламент ⁽²⁾,

като взе предвид становището на Икономическия и социален комитет ⁽³⁾,

като има предвид, че с оглед да развие вътрешния застрахователен пазар, на 24 юли 1973 г. Съветът прие Директива 73/239/ЕИО относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно достъпа до и упражняването на пряка застрахователна дейност, различна от животозастраховане ⁽⁴⁾, (наричана още „Първа директива“), а на 22 юни 1988 г. прие Директива 88/357/ЕИО относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби, отнасящи се до прякото застраховане, различно от животозастраховането, и формулираша разпоредби за улесняване ефективното упражняване на свободата на предоставяне на услуги

и изменяща Директива 73/239/ЕИО ⁽⁵⁾ (наричана още „Втора директива“);

като има предвид, че Директива 88/357/ЕИО улесни застрахователните предприятия със седалище в Общността при предоставянето на услуги в държавите-членки, като позволи на държателите на полици да се обръщат не само към застрахователи, установени в тяхната собствена страна, но също към застрахователи с главно управление в Общността и установени в други държави-членки;

като има предвид, че извън приложното поле на разпоредбите на Директива 88/357/ЕИО, които засягат конкретно свободата на предоставяне на услуги, са определени рискове, тъй като поради специфични правила, приети от органите на държавите-членки, прилагането на тези разпоредби на онзи етап е било неуместно с оглед на техния характер и социални последици; като има предвид, че тези изключения е трябвало да бъдат преразгледани след изтичането на определен срок на прилагане на посочената директива;

като има предвид, че едно от изключенията засяга застраховането на отговорността, свързана с моторните превозни средства, с изключение на отговорността на превозвача;

като има предвид, че при приемането на горепосочената директива Комисията се е ангажирала във възможно най-кратък срок да внесе в Съвета предложение относно свободата на предоставяне на услуги в областта на застраховането на гражданската отговорност във връзка с използването на моторните превозни средства (с изключение на гражданската отговорност на превозвача);

като има предвид, че с оглед разпоредбите на същата директива относно задължителното застраховане, е целесъобразно да се предвиди възможност за прилагане на режима на големите рискове по

⁽¹⁾ ОВ С 65, 15.3.1989 г., стр. 6 и ОВ С 180, 20.7.1990 г., стр. 6.

⁽²⁾ ОВ С 68, 19.3.1990 г., стр. 85 и Решение от 10 октомври 1990 г. (още непубликувано в Официален вестник).

⁽³⁾ ОВ С 194, 31.7.1989 г., стр. 3.

⁽⁴⁾ ОВ L 228, 16.8.1973 г., стр. 3.

⁽⁵⁾ ОВ L 172, 4.7.1988 г., стр. 1.

смисъла на член 5 от същата директива към посочения вид застраховка на отговорността, свързана с моторните превозни средства;

като има предвид, че режимът на големите рискове трябва също да се предвиди по отношение на застраховката, която покрива вредите или загубата на други сухопътни моторни превозни средства и сухопътни превозни средства, освен моторните превозни средства;

като има предвид, че съгласно Директива 88/357/ЕИО рисковете, които могат да бъдат покрити чрез съзастраховане в Общността по смисъла на Директива 78/473/ЕИО на Съвета от 30 май 1978 г. относно координирането на законовите, подзаконовите и административните разпоредби относно съзастраховането в Общността ⁽¹⁾, трябва да бъдат големи рискове по смисъла на Директива 88/357/ЕИО; като има предвид, че включването на видовете автомобилни застраховки в определението за големи рискове по Директива 88/357/ЕИО ще доведе до включването на тези видове в списъка на видовете, които могат да бъдат покривани чрез съзастраховане в Общността;

като има предвид, че Директива 72/166/ЕИО на Съвета от 24 април 1972 г. за сближаване на законодателството на държавите-членки относно застраховането на гражданската отговорност във връзка с използването на моторните превозни средства и налагане на задължение за застраховане на тази отговорност ⁽²⁾, последно изменена и допълнена от Директива 90/232/ЕИО ⁽³⁾, се опира върху системата „Зелена карта“ и споразуменията между националните бюра на автомобилните застрахователи с цел да се създаде възможност за премахване на проверките на зелените карти;

като има предвид, че въпреки това е желателно да се предоставят преходни правила на държавите-членки за постепенно въвеждане на особените разпоредби в настоящата директива относно за режима на големите рискове към посочените видове застраховки, включително когато рисковете са покрити чрез съзастраховане;

като има предвид, че с оглед да се поддържа постоянно доброто функциониране на системата „Зелена карта“ и на споразуменията между националните бюра на автомобилните застрахователи е целесъобразно да се изисква застрахователните предприятия, които сключват застраховки на отговорността, свързана с моторните превозни средства, в държава-членка при режим на предоставяне на услуги, да членуват в бюрото на съответната държава-членка и да участват в неговото финансиране;

като има предвид, че Директива 84/5/ЕИО на Съвета от 30 декември 1983 г. за сближаване на законодателството на държавите-членки в областта на застраховането на гражданската отговорност във връзка с използването на моторни превозни средства ⁽⁴⁾, последно изменена и допълнена от Директива 90/232/ЕИО, изисква държавите-членки да създадат или да оправомощат организация (гаранционен фонд), която да изплаща обезщетения

на лицата, потърпевши от произшествия, причинени от незастраховани или неустановени превозни средства;

като има предвид, че е целесъобразно също да се изисква застрахователните предприятия, които предоставят застраховка на отговорността, свързана с превозни средства, в държава-членка при режим на предоставяне на услуги, да членуват в гаранционния фонд на съответната държава-членка и да участват в неговото финансиране;

като има предвид, че правилата за покриване на утежнени рискове, които са в сила в някои държави-членки, се прилагат към всички предприятия, които покриват рискове, чрез установяване, разположено там; като има предвид, че целта на тези правила е да гарантират, че задължителният характер на застраховката на отговорността, свързана с моторните превозни средства, ще бъде балансиран от възможността на автомобилистите да получат този вид застраховка; като има предвид, че следва да се разреши на държавите-членки да прилагат посочените правила към предприятията, които предоставят услуги на тяхна територия, доколкото те са оправдани от обществения интерес и не надхвърлят необходимото за постигане на посочената по-горе цел;

като има предвид, че в областта на застраховането на отговорността, свързана с превозните средства, защитата на интересите на лицата, които са претърпели вреди и които биха могли да заведат претенции, засяга фактически всекиго и поради това е желателно да се следи тези лица да не бъдат ошетени или поставени в неизгодно положение, когато застрахователят на отговорността, свързана с превозните средства, е действал при режим на предоставяне на услуги, а не при режим на установяване; като има предвид, че за тази цел и доколкото интересите на тези лица не са гарантирани в достатъчна степен от правилата, приложими към доставчика на услугите в държавата-членка, в която той се е установил, следва да се предвиди държавата-членка по местоизвършване на услугите да изисква от предприятието да назначи представител, живеещ или установен на нейна територия, който да събира цялата необходима информация във връзка с претенциите и да притежава достатъчно правомощия, за да представлява съответното предприятие в отношенията с лица, които са претърпели вреди и които биха могли да заведат претенции включително да извършва плащане по такива претенции, и да го представлява или, ако е необходимо, да го представлява пред съдилищата и органите на тази държава-членка във връзка с тези претенции;

като има предвид, че от този представител може също да се изисква да представлява предприятието пред компетентните органи на държавата-членка по местоизвършване на услугите във връзка с контрола за съществуването и действителността на полиците за застраховане на отговорността, свързана с моторните превозни средства;

като има предвид, че следва да се предвиди гъвкава процедура, която да дава възможност за оценка на реципрочността с трети страни на общностна основа; като има предвид, че целта на тази процедура не е да се затворят финансовите пазари на Общността, а по-скоро, доколкото Общността възнамерява да държи финансовите си пазари отворени за останалите страни по света, да засили либерализацията на световните финансови пазари в третите

⁽¹⁾ ОВ L 151, 7.6.1978, стр. 25.

⁽²⁾ ОВ L 103, 2.5.1972, стр. 1.

⁽³⁾ ОВ L 129, 19.5.1990, стр. 33.

⁽⁴⁾ ОВ L 8, 11.1.1984, стр. 17.

страни; като има предвид, че за тази цел настоящата директива предвижда процедури за преговори с третите страни и като крайна мярка - възможност за предприемане на мерки, които се изразяват в преустановяване на приемането на нови молби за оторизиране или ограничаване на новите разрешения,

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА:

Член 1

По смисъла на настоящата директива:

- а) „превозно средство“ е превозно средство, по смисъла на определението в член 1, параграф 1 от Директива 72/166/ЕИО;
- б) „бюро“ е национално застрахователно бюро по смисъла на член 1, параграф 3 от Директива 72/166/ЕИО;
- в) „гаранционен фонд“ е организацията, посочена в член 1, параграф 4 от Директива 84/5/ЕИО;
- г) „предприятие-майка“ е предприятие-майка по смисъла на членове 1 и 2 от Директива 83/349/ЕИО ⁽¹⁾;
- д) „дъщерно предприятие“ е дъщерно предприятие по смисъла на членове 1 и 2 от Директива 83/349/ЕИО; всяко дъщерно предприятие на дъщерно предприятие се смята също за дъщерно предприятие на предприятието-майка, което оглавява тези предприятия.

Член 2

В член 5, буква г) от Директива 73/239/ЕИО думите „рискове, класифицирани към видовете 8, 9, 13 и 16 по точка А от Приложението“ в първа алинея на точка iii), се заменят със следния текст:

„рискове, класифицирани към видовете 3, 8, 9, 10, 13 и 16 по точка А от приложението“.

Член 3

1. Заглавието на дял III от Директива 73/239/ЕИО се заменя със следния текст:

„ДЯЛ III А

Правила, които се прилагат към агенции или клонове, установени в Общността и принадлежащи на предприятия, чието главно управление е извън Общността“.

2. След член 29 от Директива 73/239/ЕИО се добавя следното заглавие:

⁽¹⁾ ОВ L 193, 18.7.1983, стр. 1.

„ДЯЛ III Б

Правила, които се прилагат към дъщерни предприятия на предприятие-майка, към което се прилага правото на трета страна, и към придобиването на участия от такова предприятие“.

Член 4

В Дял III Б от Директива 73/239/ЕИО се добавят следните членове 29а и 29б.

„Член 29а

Компетентните органи на държавите-членки уведомяват Комисията:

- а) за всяко оторизиране на пряко или непряко дъщерно предприятие, по отношение на едно или повече от чиито дружества-майки се прилага правото на трета страна. Комисията уведомява за това Застрахователния комитет, който следва да бъде създаден от Съвета по предложение на Комисията;
- б) за всяко придобиване на участие от такова предприятие-майка в застрахователно предприятие от Общността, вследствие на което последното би се превърнало в дъщерно предприятие на това предприятие-майка. Комисията уведомява за това Застрахователния комитет, който следва да бъде създаден от Съвета по предложение на Комисията.

Когато разрешението е издадено на пряко или непряко дъщерно предприятие на едно или повече предприятия-майки, към които се прилага правото на трета страна, структурата на групата се посочва в уведомяването, което компетентните органи изпращат на Комисията.

Член 29б

1. Държавите-членки уведомяват Комисията за трудностите от общ характер, които техните застрахователни предприятия срещат при установяване или при извършване на дейността си в трета страна.

2. Комисията изготвя, първоначално не по-късно от шест месеца преди прилагането на настоящата директива, а след това - периодично, доклад, в който разглежда отнасянето към застрахователните предприятия от Общността в трети страни по смисъла на параграфи 3 и 4 във връзка с установяването и упражняването на застрахователна дейност и придобиването на участия в застрахователни предприятия от трети страни. Комисията представя тези доклади на Съвета, като прилага към тях подходящи предложения.

3. Когато Комисията установи било въз основа на докладите по параграф 2, било въз основа на друга информация, че трета страна не предоставя на застрахователни предприятия от Общността ефективен пазарен достъп, сравним с достъпа, който Общността предоставя на застрахователни предприятия от тази трета страна, Комисията може да внесе в Съвета предложения за мандат, който да ѝ позволява да води преговори с

оглед да осигури сравними конкурентни възможности за застрахователните предприятия от Общността. Съветът взема решение с квалифицирано мнозинство.

4. Когато въз основа на докладите по параграф 2 или на друга информация Комисията установи, че в трета страна застрахователните предприятия на Общността не се ползват от режима на национално третиране, който им предлага същите конкурентни възможности като на местните застрахователни предприятия, и че условията за ефективен пазарен достъп не са изпълнени, Комисията може да започне преговори с оглед да се поправи това положение.

В случаите, описани в първа алинея, наред със започването на преговори и в съответствие с процедурата, предвидена в акта за създаване на Застрахователния комитет, посочена в член 29а, по всяко време може да бъде взето решение, че компетентните органи на държавите-членки трябва да ограничат или временно да спрат изпълнението на своите решения:

- по искания за оторизиране, подадени към момента на решението или впоследствие и
- за придобиване на участия от преки или непреки предприятия-майки, към които се прилага правото на съответната трета страна.

Срокът на действие на посочените мерки не може да превишава три месеца.

Преди изтичането на този тримесечен срок и в светлината на резултатите от преговорите Съветът, по предложение на Комисията, може да реши с квалифицирано мнозинство да бъде продължено прилагането на мерките.

Подобно ограничаване или временно спиране на изпълнението не може да се прилага към учредяването на дъщерни предприятия от застрахователни предприятия или техни дъщерни предприятия, получили надлежно разрешение в Общността, нито към придобиването на участия от страна на такива предприятия или дъщерни предприятия в застрахователни предприятия от Общността.

5. Когато Комисията установи, че е налице едно от обстоятелствата, посочени в параграфи 3 и 4, държавите-членки, по нейно искане, я уведомяват:

- а) за всяко искане за оторизиране на пряко или непряко дъщерно предприятие на едно или повече предприятия-майки, към което се прилага правото на съответната трета страна;
- б) за всеки план на такова предприятие да придобие участие в общностно застрахователно предприятие, при което последното би станало дъщерно предприятие на първото.

Задължението за предоставяне на информация отпада, веднага след подписването на споразумение с третата страна, посочена в параграф 3 или 4, или с отпадането на мерките, посочени в параграф 4, втора и трета алинея.

6. Мерките, взети по силата на настоящия член, съответстват на задълженията на Общността по двустранни или многостранни международни договори, които регламентират започването и извършването на дейност като застрахователно предприятие.“

Член 5

В член 12, параграф 2, втора алинея от Директива 88/357/ЕИО второто и третото тире се заличават.

Член 6

В дял III на Директива 88/357/ЕИО се добавя следният член:

„Член 12а

1. Настоящият член се прилага, когато едно предприятие чрез установяване в държава-членка, покрива риск, класифициран към вид 10 от точка А от приложението към Директива 73/239/ЕИО, с изключение на отговорност на превозвача, и настъпил в друга държава-членка.

2. Държавата-членка по местоизвършване на услугите изисква от предприятието да стане член на нейното национално бюро и на нейния национален гаранционен фонд и да участва в тяхното финансиране.

Въпреки това предприятието не може да бъде задължено да извършва плащания или вноски в бюрото или във фонда на държавата-членка по местоизвършване на услугите за рискове, покривани при режим на предоставяне на услуги, ако сумата или вноската не е изчислена на същата основа като за предприятията, които чрез установяване в същата държава-членка, покриват рискове от вид 10, с изключение на отговорност на превозвача, в зависимост от премийния приход от този вид застраховки в тази държава-членка или от броя рискове от този вид, покрити във съответната държава-членка.

3. Настоящата директива не е пречка застрахователно предприятие, което предоставя услуги, да бъде задължено да спазва правилата на държавите-членки по местоизвършване на услугите във връзка с покриването на утежнени рискове, доколкото те се прилагат към установили се предприятия.

4. Държавата-членка по местоизвършване на услугите изисква от предприятието да гарантира, че лицата, които завеждат претенции на основание на събития, настъпили на нейна територия, няма да бъдат поставяни в по-неблагоприятно положение поради обстоятелството, че предприятието покрива риск, с изключение на отговорност на превозвача, от вид 10 при режим на предоставяне на услуги, а не чрез установяване в тази държава-членка.

За целта държавата-членка по местоизвършване на услугите изисква от предприятието да назначи представител, живеещ или установил се на нейна територия, който да събира цялата необходима информация във връзка с претенциите и да притежава достатъчно правомощия, за да представлява предприятието пред лица, които са претърпели вреди, и които биха

могли да заведат претенции, включително да извърши плащане по тези претенции, и да го представлява или, ако е необходимо, да организира представителството на предприятието пред съдилищата и органите на държавата-членка във връзка с тези претенции.

От представителя може също да се изисква да представлява предприятието пред компетентните органи на държавата по местоизвършване на услугите с оглед проверката за съществуването и действителността на застрахователните полици за застраховка на отговорността, свързана с моторните превозни средства.

Държавата-членка по местоизвършване на услугите не може да изисква от назначеното лице да извършва за сметка на назначилото го предприятие други дейности, освен посочените във втора и трета алинея. Назначеното лице не може да извършва дейност по пряко застраховане за сметка на посоченото предприятие.

Самото назначаване на представителя не съставлява от само себе си откриване на клон или агенция по смисъла на член 6, параграф 2, буква б) от Директива 73/239/ЕИО и представителят не е установяване по смисъла на член 2, буква в) от настоящата директива.“

Член 7

1. Към член 15, параграф 1 и към член 16, параграф 1 от Директива 88/357/ЕИО се добавя следната алинея:

„Всяка държава-членка, на чиято територия предприятието възнамерява да предоставя услуги по застраховане на рисковете от вид 10, с изключение на отговорност на превозвача, може да изисква от предприятието:

- да съобщи фирмата и адреса на представителя за уреждане на претенции, посочен в член 12а, параграф 4;
- да представи декларация, че предприятието е станало член на националното бюро и на националния гаранционен фонд на държавата-членка по мястото на предоставяне на услугите.“

Член 8

В член 21, параграф 2 от Директива 88/357/ЕИО се добавя следната алинея:

„Всяка държава-членка може да изисква в посочените документи да бъдат вписани също името и адресът на представителя на застрахователното предприятие.“

Член 9

В член 22, параграф 1 от Директива 88/357/ЕИО се заменя със следния текст:

„1. Всяко установяване е длъжно да уведоми своя надзорен орган във връзка с опрациите в режим по предоставяне на услуги за сумата на премията, без приспадане на дела на

презастрахователи които подлежат на получаване по държави-членки и по групи от видове застраховки. Определят се следните групи от видове застраховки:

- злополука и заболяване (1 и 2),
- автомобилно застраховане (3, 7 и 10, като се конкретизират размерите по вид 10, с изключение на гражданската отговорност на превозвача)
- пожар и други вреди на имущество (8 и 9),
- авиационно, морско и транспортно застраховане (4, 5, 6, 7, 11 и 12),
- обща гражданска отговорност (13),
- кредити и гаранции (14 и 15),
- други видове (16, 17 и 18).

Надзорният орган на всяка държава-членка изпраща тази информация на надзорните органи на всяка от държавите-членки по мястото на извършване на услугите.“

Член 10

В член 27, параграф 1 от Директива 88/357/ЕИО последната алинея се заменя със следния текст:

„Дерогацията, допустима от 1 януари 1995 г., се прилага само за договорите, покриващи рискове, класифицирани във вид 3, 8, 9, 10, 13 и 16, и разположени изключително в една от четирите държави-членки, които се ползват от този преходен режим.“

Член 11

Независимо от член 23, параграф 2 от Директива 88/357/ЕИО, в случай на голям риск по смисъла на член 5, буква г) от Директива 73/239/ЕИО, които са класифицирани във вид 10, с изключение на отговорност на превозвача, държавата-членка по местоизвършване на услугите може да предвиди, че:

- размерът на техническите резерви за съответния договор се определя под надзора на органите на тази държава-членка в съответствие с нейните правила, а при липсата на такива - в съответствие с установената практика в същата държава-членка, най-късно до датата, от която държавите-членки трябва да се съобразяват с директива за координиране на годишните счетоводни отчети на застрахователните предприятия,
- покриването на тези резерви от еквивалентни и съответстващи активи се извършва под надзора на органите на тази държава-членка и в съответствие с нейните установени правила или практика до уведомяването за Третата директива общо застраховане,

— местонахождението на активите, посочени във второто тире, се определя под надзора на органите на тази държава-членка и в съответствие с нейните правила или практика до датата, от която държавите-членки трябва да спазват Трета директива по общо застраховане.

Член 12

Държавите-членки изменят и допълват своите национални разпоредби, за да се съобразят с настоящата директива в срок от осемнадесет месеца, считано от датата на нейното нотифициране ⁽¹⁾. Те незабавно информират за това Комисията.

Изменените и допълнените в съответствие с първа алинея разпоредби се прилагат в срок от двадесет и четири месеца, считано от датата на нотифициране на настоящата директива.

Член 13

Адресати на настоящата директива са държавите-членки.

Съставено в Брюксел на 8 ноември 1990 година.

За Съвета

Председател

P. ROMITA

⁽¹⁾ Настоящата директива бе нотифицирана до държавите-членки на 20 ноември 1990 г.